

Sygn. akt I C 676/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marek Rafałko

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2018 r. w Tczewie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa W. G.

przeciwko Ł. S.

o zapłatę

postanawia

stwierdzić swą niewłaściwość i przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gorzowie Wielkopolskim.

UZASADNIENIE

Powód wniósł pozew o zapłatę przeciwko pozwanemu, podnosząc, iż strony łączyła umowa sprzedaży i o dzieło, od której powód odstąpił z uwagi na wady rzeczy. Właściwość miejscowa sądu oznaczona została na podstawie art. 34 k.p.c. zgodnie z miejscem wykonania umowy. Jednocześnie powód podniósł, iż zawarta w umowie klauzula prorogacyjna przewidująca wyłączną właściwość sądu miejsca siedziby pozwanego stanowi klauzulę abuzywną.

W dniu 20 grudnia 2017 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany podniósł zarzut niewłaściwości tut. Sądu, podnosząc m.in., iż przepis art. 34 k.p.c. nie może mieć w przedmiotowej sprawie zastosowania.

Zgodnie z art. 34 k.p.c. powództwo o zawarcie umowy, ustalenie jej treści, o zmianę umowy oraz o ustalenie istnienia umowy, o jej wykonanie, rozwiązanie lub unieważnienie, a także o odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy można wytoczyć przed sąd miejsca jej wykonania. W razie wątpliwości miejsce wykonania umowy powinno być stwierdzone dokumentem.

W realiach niniejszej sprawy powód nie wnosi o zawarcie umowy, ani o ustalenie jej treści, ani zmianę umowy, czy też ustalenie jej istnienia, nie domaga się jej rozwiązania ani unieważnienia. Swoje roszczenie wywodzi z przepisów regulujących skutki odstąpienia od umowy. Podstawa ta nie pokrywa się zatem także z roszczeniami o wykonanie lub o odszkodowanie z tytułu niewykonania tej umowy, lecz stanowi podstawę odrębną. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 21 lutego 1983 r., roszczenie o zwrot spełnionego świadczenia po odstąpieniu od umowy (art. 494 k.c.) nie mieści się w zakresie zastosowania art. 34 k.p.c., nie będąc już roszczeniem o wykonanie umowy lub odszkodowanie z powodu jej niewykonania, lecz roszczeniem wynikającym ze zniweczenia łączącego strony stosunku umownego na skutek jednostronnego oświadczenia woli jednej ze stron (vide II CZ 7/83, OSNC 1983/11/178).

Wyznaczenie właściwości miejscowej sądu w niniejszej sprawie winno zatem nastąpić zgodnie z zasadą ogólną, zgodnie z którą powództwo wytacza się przed sąd pierwszej instancji, w którego okręgu pozwany ma miejsce zamieszkania (art. 27 § 1 k.p.c.). Właściwym do rozpoznania sprawy jest zatem Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim. Właściwość ta jest jednocześnie zbieżna z właściwością określoną w klauzuli prorogacyjnej (ust. 14

umowy – k. 9). Okoliczność ewentualnego abuzywnego charakteru powyższego postanowienia umownego, wobec niemożności wyznaczenia właściwości miejscowej na podstawie art. 34 k.p.c., pozostaje bez znaczenia dla oceny zasadności podniesionego przez pozwanego zarzutu niewłaściwości miejscowej tut. Sądu.

Zgodnie z art. 200 § 1 k.p.c. Sąd, który stwierdzi swą niewłaściwość, przekaze sprawę sądowi właściwemu.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 200 § 1 k.p.c., Sąd postanowił jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4.(...).

T., (...)